

Sygn. akt II Ka 351/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztore (spr.)

Sędziowie: SSO Grzegorz Maciejowski

SSR del. Tomasz Mucha

Protokolant: protokolant Aleksandra Baczyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Zbigniewa Husa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 września 2014 r.

sprawy skazanego **W. M.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dębicy

z dnia 27 marca 2013 r., sygnatura akt II K 882/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 351/13

UZASADNIENIE

W. M. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 6 czerwca 2012 r. sygn. akt II K 1783/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 16 października 2012 r. sygn. akt II Ka 262/12 za przestępstwa:

- z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 199 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w okresie od nieustalonego dnia wakacji 2009 r. do nieustalonego dnia marca 2011 r. na karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

- z art. 202 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w kresie od bliżej nieustalonego dnia wakacji 2009 r. do marca 2011 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- z art. 200 § 1 kk popełniony w dniu 25.04.2011 r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, przy czym w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierzono karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od dnia 28.07.2011 r. do dnia 16.10.2012 r. oraz orzeczono wobec skazanego **W. M.** zakaz kontaktowania się z małoletnimi **W. T.** i **K. N.** oraz zakaz opuszczania miejsca pobytu bez zgody Sądu Rejonowego w Dębicy z równoczesnym obowiązkiem zgłaszania się do Komendy Miejskiej Policji w D. co 3 (trzy) miesiące na okres 15 lat.

2. Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 22.06.2012 r. II K 309/12 za przestępstwo z art. 200 § 1 kk popełnione w czerwcu 2011 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz zakaz kontaktowania się z małoletnią A. M. i zakaz kontaktowania się z małoletnimi poniżej lat piętnastu na okres 10 (dziesięciu) lat.

Wnioskiem z dnia 07.11.2012 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w Dębicy 12.11.2012 r.) obrońca skazanego W. M. wniósł o wydanie wobec niego wyroku łącznego.

Sąd Rejonowy w Dębicy wyrokiem łącznym z dnia 27.03.2013 r., sygn. akt II K 882/12 na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami w pkt. 1 i 2 orzekł wobec skazanego W. M. karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności, zastrzegając, iż w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w pkt. 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu W. M. okres tymczasowego aresztowania od dnia 28.07.2011 r. do dnia 16.10.2012 r. oraz okresy dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku łącznego złożył obrońca skazanego zaskarżając go w całości.

Wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności oparcie orzeczenia tylko na okolicznościach przemawiających na niekorzyść skazanego z pominięciem okoliczności korzystnych dla skazanego, a w szczególności wieku skazanego i chorobę żony,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż tylko tak wymierzona kara łączna będzie właściwa i spełni cele wychowawcze.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zastosowanie zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy właściwie zastosował przepisy o karze łącznej orzekanej w ramach wyroku łącznego i w sposób trafny, odpowiadający regułom łączenia kar i celom kary, ukształtował jej wymiar wobec skazanego.

Wyrokiem łącznym orzeka się karę łączną w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, natomiast kara łączna polega na łączeniu jednostkowych kar za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, wspólnie i jednocześnie osądzone (por. wyrok SN z 15 marca 2001 r. – IV KKN 81 / 00). Przy łączeniu kar wyrokiem łącznym stosuje się zasady określone w rozdziale IX kk dotyczące łączenia kar (art. 85 – 98).

W razie potrzeby wydania wyroku łącznego obejmującego wyroki, w których poprzednio wymierzono kary łączne, węzeł łączący te kary ulega rozwiązaniu, wskutek czego w nowym wyroku łącznym podlegają połączeniu kary orzeczone za poszczególne przestępstwa, a nie kary łączne. Orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym nie może powodować dla skazanego skutków mniej korzystnych od tych, jakie wynikają z wykonania poszczególnych kar podlegających łączeniu (por. wyrok SN z 22 marca 1973 r. – I KR 425 / 72, OSNKW 1973 r., nr 7 – 8, poz. 96).

Sąd I instancji respektował powyższe wskazania, rozłączając węzeł kary łącznej oraz prawidłowo ustalił w oparciu o orzeczone kary jednostkowe podlegające łączeniu, że kara łączna kształtowana w wyroku łącznym na nowo, mogła być orzeczona w wymiarze od 8 lat pozbawienia wolności, czyli od wymiaru najwyższej z kar jednostkowych do 14 lat pozbawienia wolności, rozumianej jako suma wymierzonych kar. Poruszając się w tych wytyczonych granicach wymiaru kary łącznej, Sąd I instancji trafnie orzekł wobec skazanego karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, uwzględniając przesłanki z art. 53 kk. W pisemnych motywach wyroku swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił, wskazując na okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść skazanego. Sąd I instancji nie stracił przy tym z pola widzenia okoliczności podniesionych w apelacji obrońcy skazanego związanych z jego zaawansowanym wiekiem oraz sytuacją rodzinną w postaci choroby żony. Z tymi okolicznościami trafnie Sąd I instancji zestawiał wysoki stopień szkodliwości społecznej każdego z czynów oraz nasycenie ich kryminalną treścią, odznaczającą się drastycznością i negatywnymi następstwami dla małoletnich pokrzywdzonych. Słusznie dostrzegł Sąd Rejonowy, że popełnienie przez skazanego przestępstw z grupy przestępstw przeciwko wolności seksualnej małoletnich, nie było przypadkowym i jednorazowym wydarzeniem w jego życiu.

Bezwzględna kara łączna 10 lat pozbawienia wolności jest niewątpliwie karą surową. Zważyć należy, że przestępcze zachowanie skazanego charakteryzowało się konsekwencją w realizacji powziętego zamiaru oraz nakierowaniem działania na osoby pochodzące z kręgu rodzinnego i towarzyskiego skazanego, w tym pozostające pod jego chwilową pieczę, co wpływało na spotęgowanie dolegliwości u małoletnich pokrzywdzonych. W tej sytuacji prewencja indywidualna nie może przesłonić prewencji ogólnej, gdyż przestępstwa przeciwko wolności dotyczące sfery seksualnej, popełniane na szkodę małoletnich, należą do tego rodzaju przestępstw, które budzą największą obawę i społeczny sprzeciw, co musiało znaleźć odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej kary. Jeszcze raz podkreślić należy, że zachowanie skazanego nie było zachowaniem jednostkowym, ale zachowaniem powtarzalnym, realizującym zaspokojenie jego popędu seksualnego kosztem małoletnich w sposób, w którym objawiła się wyrafinowana forma seksualnej aktywności w postaci pełnych stosunków oralnych. W doborze rodzaju kary nie został również naruszony przez Sąd I instancji art. 58 kk, gdyż nie można przyjąć, aby inna kara niż orzeczona przez ten Sąd mogła w tej sprawie spełnić swój cel.

Tak ukształtowana kara może być jedynie w odbiorze społecznym uznana za karę sprawiedliwą. Nie bez znaczenia będzie przy tym fakt usunięcia skazanego na długi czas z otoczenia społecznego małoletnich pokrzywdzonych i wyrobienia u nich przekonania, że przestępstwo popełnione na ich szkodę zostało właściwie ukarane, a czynniki zagrażające małoletnim zostały oddalone.

Ze względu na to, że skazany odbywa aktualnie orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności należało zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 444 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk.